

Sygn. akt IV Kz 285/20

POSTANOWIENIE

Dnia 9 grudnia 2020 r.

Sąd Okręgowy w Legnicy - IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący : SSO Paweł Pratkowiecki

Protokolant : stażysta Wiktoria Olecka

po rozpoznaniu w sprawie **F. S.**

obwinionego o wykroczenie z art. 86 § 1 k.w.

zażalenia pełnomocnika pokrzywdzonego

na zarządzenie upoważnionego sędziego Sądu Rejonowego w Głogowie

z dnia 21 kwietnia 2020 r.

w przedmiocie odmowy przyjęcia sprzeciwu od wyroku nakazowego

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.s.w.

postanawia

zaskarżone zarządzenie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z 21 kwietnia 2020 r. upoważniony sędzia Sądu Rejonowego w Głogowie odmówił przyjęcia sprzeciwu pełnomocnika pokrzywdzonego od wyroku nakazowego tego Sądu z 9 stycznia 2020 r., sygn. akt II W 1132/19.

Na powyższe zarządzenie zażalenie złożył pełnomocnik pokrzywdzonego i wniósł o jego uchylenie i przyjęcie sprzeciwu.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie, dla uporządkowania dalszego wywodu należy przypomnieć, że zawiadomienie, o którym mowa w art. 26 § 1 k.p.s.w., pokrzywdzony odebrał 26 listopada 2019 r., zaś jego pełnomocnik 9 grudnia 2019 r. (k- 80, 82). Wyrok nakazowy wydano 9 stycznia 2020 r., a oświadczenie pełnomocnika o zamiarze działania pokrzywdzonego w charakterze oskarżyciela posiłkowego połączone ze sprzeciwem od wyroku nakazowego zostało złożone 7 lutego 2020 r. (k- 65-66) i następnie powtórzono 26 lutego 2020r. (k- 72-73). W tej sytuacji Sąd Rejonowy odmówił dopuszczenia pokrzywdzonego do udziału w sprawie w charakterze oskarżyciela posiłkowego, uznając, że oświadczenie zostało złożone po upływie terminu z art. 26 § 3 k.p.s.w. (k- 84 i 127). W wyniku tej decyzji uprawniony sędzia wydał zaskarżone zarządzenie o odmowie przyjęcia sprzeciwu od wyroku nakazowego złożonego przez pełnomocnika pokrzywdzonego.

Sąd Okręgowy w pełni podziela pogląd wyrażony w postanowieniu Sądu Rejonowego z 3 listopada 2020 r. (k-127), że pokrzywdzony złożył oświadczenie o zamiarze działania jako oskarżyciel posiłkowy już po upływie terminu wskazanego w art. 26 § 3 k.p.s.w. To zaś oznacza, że sprzeciw od wyroku nakazowego złożony przez pełnomocnika

pokrzywdzonego pochodzi od osoby nieuprawnionej i dlatego słusznie w zaskarżonym zarządzeniu odmówiono jego przyjęcia.

W zażaleniu pełnomocnik odwołuje się do uregulowania z art. 505 § 1 k.p.k. w zw. z art. 94 § 1 k.p.k. i wywodzi, że po pierwsze pokrzywdzonemu należało doręczyć odpis wyroku nakazowego oraz, że od tego momentu na nowo rozpoczął bieg termin do złożenia oświadczenia o działaniu w charakterze oskarżyciela posiłkowego. Odnosząc się do tych uwag w pierwszej kolejności trzeba podkreślić, że art. 94 § 1 k.p.s.w. wskazuje na „odpowiednie” stosowanie art. 505 k.p.k. w postępowaniu wykroczeniowym, a kwestia działania pokrzywdzonego w charakterze oskarżyciela posiłkowego została tu uregulowana inaczej niż w postępowaniu karnym. Jeśli bowiem pokrzywdzony w terminie wskazanym w art. 26 § 3 k.p.s.w. nie złoży stosownego oświadczenia, wówczas ostatecznie traci prawo działania w charakterze oskarżyciela posiłkowego, co wynika wprost z ostatniego zdania tego przepisu, i żadnego znaczenia nie ma, czy następnie w sprawie wydany zostanie wyrok nakazowy.

Trzeba nadto pamiętać, że zgodnie z art. 506 § 1 k.p.k. w zw. z art. 94 § 1 k.p.s.w., prawo do złożenia sprzeciwu od wyroku nakazowego przysługuje jedynie oskarżycielowi i obwinionemu. W takiej sytuacji sugerowany w zażaleniu obowiązek doręczania odpisu wyroku nakazowego pokrzywdzonemu, który **nie może już** zostać oskarżycielem posiłkowym i złożyć sprzeciwu od tego wyroku, pozbawiony byłby procesowego sensu. Jest to sytuacja inna niż w postępowaniu karnym, albowiem tam w chwili doręczania odpisu wyroku nakazowego na podstawie art. 505 § 1 k.p.k., pokrzywdzony, z uwagi na treść art. 54 § 1 k.p.k., **jest w posiadaniu uprawnienia** do złożenia oświadczenia o zamiarze działania w charakterze oskarżyciela posiłkowego, a art. 505 § 1 k.p.k. jedynie przyspiesza moment, w którym owo oświadczenie należy złożyć jeśli pokrzywdzony chce wnieść sprzeciw od wyroku nakazowego.

Wszystko to musi prowadzić do wniosku, że **odpowiednie** stosowanie art. 505 k.p.k. w zw. z art. 94 § 1 k.p.s.w. oznacza, że w postępowaniu wykroczeniowym odpis wyroku nakazowego doręcza się zawsze oskarżycielowi publicznemu oraz obwinionemu i jego obrońcy, zaś pokrzywdzonemu tylko wówczas, gdy w trybie art. 26 § 3 k.p.s.w. nabędzie uprawnienie do udziału w sprawie jako oskarżyciel posiłkowy. I tak właśnie prawidłowo postąpił Sąd Rejonowy decydując o doręczeniu odpisu wyroku nakazowego jedynie obwinionemu oraz oskarżycielowi publicznemu (k-57v). Fakt, iż w późniejszym czasie uwzględniono wniosek pełnomocnika i doręczono mu odpis wyroku nakazowego (k-67), nie miał żadnego wpływu na ocenę rzeczywistej sytuacji procesowej pokrzywdzonego.

Wypada jeszcze zaznaczyć, że w sytuacji, gdy w postępowaniu wykroczeniowym pokrzywdzony uzyska statut oskarżyciela posiłkowego, wówczas przy doręczaniu mu odpisu wyroku nakazowego z przyczyn oczywistych nie stosuje się zdania drugiego art. 505 § 2 k.p.k.

Reasumując, skoro w niniejszej sprawie pokrzywdzony nie skorzystał z uprawnienia przewidzianego w art. 26 § 3 k.p.s.w., to nie nabył również uprawnienia do złożenia sprzeciwu od wyroku nakazowego.

Z wszystkich tych przyczyn orzeczono jak na wstępie.